

מן המייטבת - אל

קורס מקורי
ללמד נשים
בנות 35 +
איך לצאת

התופשי

עקרת-בית ובורוף
למדתי שלא לשחק תפקידים!

ח"י היו מלאים ויתורים והתפשרויות ובמשך 20 שנה ישבתי בבית, טיפלתי בקן המישפחתי. היום למדתי להתנהג כמו שאני מרגישה ולא לשחק תפקידים. מספרת אחת מבוגרות קורס, הנערך במסגרת הפרוייקט לקידום האשה.

פרוייקט זה התחיל בשנת 1979, בשיתוף משרד-העבודה והרווחה - האגף לקידום שירותים ואגף-עסוקה ומעמדה-האשה, כדי למצוא פיתרון למצוקתן של עקרות-בית. הפרוייקט נועד לעזור לנשים מכל שיכבות האוכלוסייה, בתקופות גיל שונות, שמבקשות לפרוץ את המעגל הסגור של תפקידים הקשורים בבית ובמישפחה, ולבטא עצמן בתחומים נוספים - בעבודה, בלימודים ובפעילות בקהילה.

אחת ממטרות הקורס היא לעזור לנשים להתגבר על הנורמה החברתית, הקובעת תפקידים בחברה לפי מינו של אדם. בני-השאר, עורכות המנחות תרגילים בתקשורת שבהם מספרות הנשים על לבטיהן ושאפתיהן, לעיתים בפעם הראשונה בחייהן. הן גם משתפות בתרגילי דיאלוגים ומונולוגים, שמטרתם ללמד את הנשים לקשור לזולתן, או להגיב על הנאמר והמתרחש סביבן.

מאוחר יותר נרשמתי לקורס למזכירות וכתבנות ובמקביל מצאתי עבודה כמזכירה במשרד עורכי-דין.

בני משפחתי לא התנגדו ליציאתי לעבודה, משום שאני עובדת בשעות-הבוקר, כשכל בני-הבית עוסקים. האחת שעודדה אותי לאורך כל הדרך הייתה אימי, שהייתה האמא הכי טובה, תמיד הייתה כזו ויחד עם זאת אין לי שום חשש להיות כמוה. עד היום היא עוזרת לי בבית, ומוכנה לעשות הכל כדי שאמשיך לעבוד.

אני רוצה שילדי ילמדו מיקצות ולא יהיו תלויים באחרים. לדעתי אדם שעובד יש לו ביטחון, כוח ועוצמה וגם החברה מסתכלת עליה אחרת. מטרת העיקרית היא לחלוק סוף מספיק כסף לנסיעה לחו"ל אך כל אחד ומטרותיו.

עם המנחות ועם הנשים שעברתי את הקורס נשארת בקשר חם ואמיץ. אנחנו נפגשות אחת לחדש, כל פעם בביתה של אחת, ועורכות מעין סדנה פרטית לבעיותינו.

שים האחת כלפי השניה בקורס לא באה לידי ביטוי מחוץ למיסוגרת זו.

רחל זבורוף (46), אשה נשואה ואם לשלושה ילדים, היא היחידה שהסכימה לגולל את סיפורה.

מספרת רחל:
הקשבתי לתוכנית-הרדיו לאשה ושמעתי את רבקה נרדי מספרת על הקורס. הרגשתי כאילו מדבר רים ישר לליבי. הדברים היו ברורים ופשוטים וכאילו נועדו רק בשבילי. לאחר התוכנית יצרתי קשר עם מנחות-הקורס, ורק לאחר חצי שנה הגעתי לפגישה עימן. לפני קורס זה עברתי קורס רבים, כדי למלא בתוכני את חיי הסרי-העניין. בעלי וילדי לא התנגדו לעצם הקורס ולהשתתפותי בו, אך יחד עם זאת בעלי לא היה מוכן לשתף פעולה בנושא, בטענה שהוא אינו מעוניין להשתתף. לפגישה אחת משותפת של הנשים ובעליהן הגיע גם בעלי, אולם הוא לא גילה עניין בנושא, אלא הגיע מתוך סקרנות וליגלג עלי.

לא היו לי ציפיות עצומות משינוי כללי במישפחה, אולם יחד עם זאת הייתה לי הרגשה שאני יכולה לעקור הרים.

בימים הראשונים של הקורס היה לי מאוד קשה. לא הייתי מוכנה להיפתח. אולם לאחר שהבנתי את העיקרון שעליו פועל הקורס, הבנתי שהאשם הוא בי, וניסיתי להתגבר על חוסר הפתיחות שבי.

אז הייתי קהת-חוששים, לא ער-בית מספיק לסובב אותי. עשיתי דבר קבוע ורגיל אז וחשתי התקנה, אך לאחר הקורס הרגשתי שהתעוררתי, הפכתי רגועה יותר.

לא לווותר!

אין לי תעודת-בגרות ולכן הרגשתי שאיני יכולה להתמודד עם נשים בוגרות-תיכון וברצונן לעלות מיקצוע, ולכן גם נרתעתי מעצם חיפוש אחר עבודה. בשלב

בד בבד עם השתתפותן של הנשים בקורס, המתקיים בשעות-הערב קורס, במסגרת דומה, לבעלי-הבית של אותן נשים, שמטרתו להסביר לגברים את תהליך השינוי העובר על נשותיהם. אין הערת נות רבה מצד הגברים להשתתפותן של נשותיהם. בשנות 20' ובשנות 40' לחייה, נוצרת הרגשת מישפחתי. בעייתן המשותפת של נשים אלה, כמו גם מטרות המשרת, תפת, מאפילה על ההבדלים ביניהן. אולם הפתיחות שמגלות הן

ספר, שכתבו במשותף, אשה - גם לחטן עצמה, והוא מיועד לאנשי מיקצוע.

הדסה וסרצוג ורבקה נרדי טרענות, שהפרוייקט נוצר כפרוייקט ניסויי, וכי הן שואפות להגיע ל-אוכלוסייה נרחבת.

למנחות הפרוייקט שאיפה להיות מרכז חשיבה ולמידה לאנשי מיקצוע, ולעסוק בשיקום-שכונות. ולפיכך הן צריכות למצוא את האתגר וזו העדין שבין הפצת הידע לבין סיפוק השירותים.

במסגרת הפרוייקט מתקיימים קורסים כלליים, בני עשרה שבועות כל אחד, שבהם אנחנו חוקרות את נקודות-התורפה של האשה, ונותנות לה את הכוח להחליט על הצעד הראשון שיחזיר אותה לתלם של חיי-עשייה, אומיות השתיים.

איזון עדין

את הפרוייקט מנהלות שתי נשים. האחת, רבקה נרדי, בעלת תואר שני בחינוך מבוגרים, והשניה הדסה וסרצוג, שמיקצועה היא עבודה-סוציאלית.

רבקה נרדי היא אשה נאה ומרסופת, תושבת נוף-ים, בת 40 ואם לשלושה ילדים. היא טוענת שגם היא וגם הדסה מהוות מודל הזהירות לנשים העוברות את הקורס, משום שהן משתפות נסיון אישי ומעבירות את המסר בצורה אותנטית.

שתי הנשים מלאות מרץ ומאוד פעלתניות. יומן מתחיל השכם בבוקר ומסתיים בשעות הערב במאוחרות. כרגע נמצא בהדפסה

החשוד כמו דויד המלך לבתי-שבע הרוחצת, אין בכך משום עבירה לפי החוק הישראלי. כיוון שהעבירה של השגת גבול מתבצעת רק כאשר ההשגה היא מיישית, ואין זה מספיק שאדם מסתיר כל למקום אסור כדי להיות עביר. רה כזו. אפילו היה אדם נוטל ממשקפת ומציץ דרכה לכל בנות-התל-אביב המתרחצות, עדיין לא היה בכך משום עבירת השגת גבול."

הוא הוסיף והסביר לבית המיישית, כי למיטרה היה די זמן תוך 48 השעות שבהן היה התפוררן עצור, כדי לעשות את מיסדר-הזיהוי המבוקש. הוא גם הסביר, כי אפילו יש צורך לעשות מיסדר כזה, אין כל צורך במעצרו של החשוד לשם כך והוא יכול להתחייב למיסדר מרצונו החופשי. השופט יורם גליץ קיבל את טענת הנתבע, גרשון שוחרר בער-בית של 2500 שקל, אותם הפקידה עבורה אשתו החוקית.

קשה על התפאורה של אולם היר מעצרה בבית-המישפט בתל-אביב. אילו היה מתבקש עליידי התאיטר רון בו הוא עובד כתפאורן ליצור תפאורה, היה בוודאי עושה זאת ביתר כישרון. אלא שבאותם רגעים היה עסוק מדי ומטורד. הוא הובא למעצר עליידי נציג המישפחה, בחשד כי הציץ לאמבטיה של ג'וליה אידיסס, ברחוב ז'בוטינסקי בתל-אביב.

האשה הצעירה התלוננה במישפחה, כי מישוהו מציץ לתוך חדר-האמבטיה שלה כאשר היא מתרחצת, ולפי התיאור עברה המישפחה את גרשון, שהיה בסביבה.

בנות תל-אביב המתרחצות:
צוותי 48 שעות הובא מרקו לבית-המישפט, לשם הארכת מעצרו. המישפחה ביקשה כי תינתן לה שעות לערוך מיסדר זיהוי ל-חשוד, ועד אז ביקשה להתוודע בו מעצרו. אבל הסניגור צבי לידסקי לא הסכים. הוא העלה כמה טענות. "ראשית", אמר, "אפילו הציץ

בפני בית-המישפט העליון, כאשר עירער בפניו על חומרת העונש. בדו"ח נוספה פיסקה חדשה, ש-אמרה, כי בינתיים הוטב מצבו של רחמים והוא בשל לשחרורו, וכי אינו קשור יותר לעובדת הסוציאלית.

ההנמקה האורייגנלית מצאה אור ונן קשובה אצל שופטי בית-המישפט העליון. בימים אלה החליטו להקטין את עונש המאסר שחולט על הנאשם, כך שיהיה עליו לשאת רק בתקופה שבה ישב במאסר עד מועד העירעור.

מיד עם תום העירעור שוחרר רחמים מבית-הסוהר, ונסע לאביו החי בגרמניה.

הציץ ופגע

היא טענה: הוא הציץ לאמבטיה, הוא טען:

טעות בזיהוי

למרקו גרשון הייתה ביקורת

מכוננית, סתה זו מהכביש ונתן קלה חותית בעמוד חשמל. מתוך שבירי הרכב חולץ רחמים ללא פגע.

הוא הוחזר עוד באותו יום ל-בית-הכלא, ולא הספיק ליהנות מפעילות מיום חופש אחד. על הבריחה, גניבת המכוננית וגרימת נזק, נידון רחמים לשנתים מאסר, ש-אמורות היו להתווסף על עונשו הקודם.

אוזן קשובה. כאשר עבר עורך-הדין דרור מקרין על התסקיר שהוגש עבור רחמים עליידי הפסיכולוג של הכלא, הד"ר פרנץ סילפן, החל בפעם הראשונה להבין את רחמים. הדו"ח סיפר, כי בעת בריחתו של האסיר מהכלא היה קשור בקשרים מיוחדים לעובדת הסוציאלית. הוא לא רצה להשרת חתך מהכלא כיוון שלא רצה ליתנתק ממנה. בריחתו לא שימש שום יציאה לחופש, אלא דרך לחזור לכלא לזמן ארוך.

את ההסבר הזה הביא הסניגור

אהבת העובדת הסוציאלית

האסיר לא רצה להשתחרר - כגלל אהבתו לעובדת הסוציאלית

אסירים בורחים לעיתים מהכלא, אבל מעולם לא יום לפני מועד התכנסותה של ועדת-השיחרורים. אלא שרחמים רייפלר, 24, עשה זאת. הוא נידון ל-43' חודשי מאסר בעוון פריצות שונות, וריצה אותם כמעט עד תומם. אך יום לפני ש-התכנסה הוועדה לדיון בהורדת שליש מעונשו, נמלט רחמים מ-הכלא.

עם בריחתו ממעשיה, גנב מכור בית ונסע ליפו. משוה בנהיגתו נראה חשוד לשוטרים שעברו בו מקום, והם החלו במרדף אחרי המכוננית הבורחת. כאשר ניידתי מיטרה חסמה את דרכה של ה-